

Đức Dũng **SẮN VÀNG**

Tiểu thuyết

**NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024**

Chương 5

HẠT MÀM HOANG DẠI

Kỳ 2:

-4-

Vào thời điểm, khi nhóm “Hổ Mang” đang trên đường vào thung lũng Vàng thì Công cũng vừa nhập vào với một nhóm người gồm hai ông già và ba thanh niên trẻ măng cưỡi ngược trở ra. Người già nhất trong số họ có lẽ đã hơn 60 tuổi và có mái tóc bạc trắng. Qua câu chuyện của ông, Công được biết như sau:

Cả năm người này là dân cùng trong một làng ở tỉnh Thái Bình. Cách đó khoảng bốn tháng, trong làng họ có một người tên là Xảo đi đào đãi vàng trên vùng này. Không biết hắn đã kiếm được bao nhiêu nhưng khi trở về, hắn mua sắm xe máy, ti-vi, cassette và còn mở hắn một quầy buôn bán những mặt hàng đắt tiền. Vợ con hắn bỏ nghề làm ruộng, ăn diện ngất trời. Khỏi phải nói những điều đó đã gây ra những chấn động đến mức nào đối với bà con nông dân trong cả vùng. Xảo không giấu giếm là hắn đã kiếm được nhiều vàng. Thêm vào đó, hắn lại không tiếc lời trong việc kể lại những chuyện may mắn của những người đi đào vàng. Cứ theo như hắn nói thì chỉ cần đến được vùng vàng và cầm cái xẻng xuống đất là sẽ trở thành giàu có! Vậy là người ta nô nức kéo nhau đi.

Nhưng thực tế thì sao? Ông già nói tiếp bằng giọng vừa phẫn nộ, vừa chua chát:

-Thì ra toàn là chuyện bịa đặt cả thôi, anh ạ. Như bác cháu chúng tôi đây này. Làm cật lực như phu nhưng may ra thì cũng chỉ kiếm đủ bỏ vào miệng! Ấy thế nhưng lại còn là may mắn. Có khối kẻ chỉ làm được ít ngày thì tiền hết, lại bị ngã nước, bị sốt rét nên đành vội tháo lui. Mang được cái mạng về là đã may mắn lắm rồi!

Ông già thứ hai bổ sung thêm :

-Kể ra thì cũng có những người gặp may. Nhưng rồi cũng nhẵn túi ngay. Ở đây, bọn buôn bán, bọn trấn lột muốn cắt cổ ai cũng được. Biết thế rồi, chúng tôi bảo nhau: về thôi không mong làm giàu theo cái kiểu này được. Còn cái thằng cha Xảo làng tôi, chắc là nó giết người cướp của hay lừa lọc thế nào đó thì mới có thể phát lên đến thế.

Sau một lúc im lặng, ông nói thêm bằng giọng đầy chua chát:

-Thật là bạc đầu còn dại. Ai lại đi nghe theo mồm cái thằng Xảo!

Những người xung quanh cúi đầu xuống. Đó cũng chính là tâm sự của họ. Người lớn tuổi nhất trong số thanh niên nói sau một lúc im lặng :

-Hôm qua có hai thằng đến chỗ tôi gạ gẫm. Chúng nói nếu nhận làm thuê cho chúng, ngoài cơm nuôi, mỗi tháng được trả ba chục nghìn. Nhưng tôi chối ngay. Không thể tin vào miệng lưỡi của chúng được. Mình đã biết là dại thì không có dính dáng vào đây nữa! Về nhà đỡ đàn thêm cho vợ con. Ở đây, không khéo lại oan mạng với chúng nó!

Ở một nơi nghỉ giữa đường, nhóm người quay trở về gặp ba người đang đi ngược vào thung lũng Vàng. Đó chính là nhóm của Dung. Nhìn thấy họ, Dung tiến lại, đơn đả:

-Chào các bác, các anh! Có vàng bán không?

Một thanh niên lừ mắt:

-Vàng mất thì có! Đang chết đói cả lũ đây!

Dung vẫn tươi cười:

-Chú em nóng tính quá! Nói thật đấy, có gì bán, tôi mua cho. Giá cả sòng phẳng mà, đừng ngại.

Không để ý đến ánh mắt can ngăn của hai ông già và Công, người thanh niên nọ vẫn cúi kính. Anh ta nhìn thị Dung bằng ánh mắt khiêu khích:

-Chỉ có cái thân chúng tôi đây thôi. Có mua không?

Thái độ đầy ác cảm đó vẫn được đáp lại bằng giọng nói mềm mỏng :

-Cũng được. Cơm nuôi. Ngoài ra mỗi tháng trả cho hai chục ngàn. Nếu chú đồng ý thì quay lại với chúng tôi?

Một ông già vội đứng lên và nói giọng nhã nhặn:

-Cảm ơn chị! Nhưng bác cháu tôi không làm được. Gia đình ở quê có việc nhần lên phải về ngay. Thôi, chào chị và hai anh!

Nói xong, ông kéo tay người thanh niên. Cả bọn đi tiếp. Khi đã cách xa nhóm thị Dung, ông mới quay sang phía người thanh niên ấy và nói bằng giọng đầy lo lắng:

-Bỏ ngay cái giọng ấy đi nhé. Mà có biết bọn đó là ai không?

-Là ai, kệ cha chúng nó! - Người thanh niên vẫn chưa chịu.

Ông già lắc đầu:

-Mày có biết “Hổ Mang” không?

-Sao? “Hổ Mang” là cái gì? - Người thanh niên hỏi lại bằng giọng đã bứt hung hăng hơn.

Ông già giảng giải:

-Nhớ tránh xa bọn này. Trước kia, đã có lần tôi mang vàng ra bán cho con mẹ này. Mẹ ta cầm đầu một nhóm gọi là nhóm “Hổ Mang”. Đến ngay cả bọn cướp cũng phải tránh mặt chúng nó đấy! Lần sau, nhớ giữ mồm giữ mép cháu ạ !

Người thanh niên im thin thít trước những điều vừa nghe. Còn ông già thứ hai thì chỉ buông một câu ngắn gọn:

-Giang sơn đâu, anh hùng đấy. Đừng có làm cho anh em bị vạ lây!

Từ đó trở đi, không ai nói thêm gì nữa. Họ nối nhau bước trên con đường mòn vắt qua những sườn đồi, những khe sâu đến chóng mặt. Mặt trời đang dần dần lên cao và ánh nắng mỗi lúc càng trở nên gay gắt hơn. Công đi ở cuối hàng. Anh là người có sức chịu đựng kém nhất trong số này. Mồ hôi đã đầm ướt trên thân thể anh và hơi nước cứ bốc lên làm mờ đôi mắt kính. Thỉnh thoảng, Công lại phải gỡ kính xuống và dùng vạt áo lau khô. Những bước chân của anh mỗi lúc càng thêm loạng choạng hơn và những lần vấp đã làm toạc máu ở mũi bàn chân trái. Cũng may là cái cổng xiêu vẹo của trường Phổ thông cơ sở Ninh Vang đã hiện ra ở sườn đồi trước mặt. Công quyết định sẽ ghé vào đây nghỉ ngơi để lấy sức đi nốt quãng đường còn lại để trở về thị trấn Cộp.

Ở phía sau họ, Hải vẫn giữ một khoảng cách không thay đổi. Khi thấy Công rẽ vào cổng trường Phổ thông cơ sở Ninh Vang, hắn cũng dừng lại dưới bóng cây trước cổng trường và ngồi bệt xuống đất, chờ đợi.

Lại vẫn là con chó với bộ lông vàng vện từ trong một xó nào đó bất ngờ xông ra hoảng hốt sủa vài ba tiếng rồi lại chui lọt vào bên trong nhưng không khí ở khu nhà của giáo viên trong trường lần này có vẻ vắng lặng hơn. Công bước hẳn vào trong sân của dãy nhà và cất tiếng gọi. Một lúc sau, anh thấy Thủy đẩy cửa bước ra. Nhìn thấy Công, cô không giấu được sự vui mừng:

-Anh Công!

Thủy Hối xong và chạy ra đón Công. Nhưng chỉ có một mình cô. Những phòng khác vẫn đóng cửa im lìm. Công ngạc nhiên:

-Mọi người đi đâu rồi ?

Thủy buồn bã lắc đầu:

-Ở đây chỉ có một mình em thôi. Anh vào nhà đi kéo nắng.

Rõ ràng là trong hai ngày qua, ở đây đã xảy ra ít chuyện gì đó khá quan trọng. Công thăm đoán như vậy khi bước theo Thủy vào trong phòng ở của cô. Không nén được sự sốt ruột, anh hỏi ngay khi vừa ngồi xuống ghế:

-Thầy Minh đâu rồi?

Từ đôi mắt của cô giáo trẻ chợt có những giọt lệ ứa ra. Cô nói giọng nghèn nghẹn:

-Thầy Minh đang ở... bệnh viện anh ạ!

-Nhưng... tại sao?

-Không, bị đánh!

Công nhòm bắn lên trên ghế. Anh kinh ngạc nhìn Thủy:

-Bị đánh? Ai đánh? Có bị làm sao không?

Thủy lấy khăn chấm nước mắt:

-Vâng. Thầy Minh bị đánh. Khá nặng! Người ta nói rằng nếu có qua khỏi được thì cũng không thể làm việc trí óc, không dạy học được nữa!

Thủy nói đến đó thì bỗng bật khóc. Công ngồi lặng đi. Mặc dù trong những ngày vừa qua, anh đã phải liên tục đón nhận những bất ngờ, nhưng cái tin này vẫn làm cho anh cảm thấy bàng hoàng đến mức không tự chủ được nữa. Anh ngồi phịch xuống ghế và khuôn mặt bỗng trở nên thần thờ trong khi trái tim lại bỗng nhói lên cái linh cảm đầy tai họa.

Câu chuyện bi thảm ấy đã xảy ra cách đó hai ngày, ngay trong buổi tối của ngày Công tạm biệt thầy Minh và Thủy để đi vào thung lũng Vàng. Vào khoảng mười giờ đêm, khu tập thể của giáo viên trường Phổ thông cơ sở xã Ninh Vang bỗng đột ngột bị đánh thức vì tiếng đàn gà trong chuồng kêu ré lên. Lẫn trong âm thanh ầm ĩ đó, còn nghe thấy rất rõ tiếng nói lao xao và tiếng chân thành thịch của những kẻ đang đuổi bắt những con gà sống chuồng. Một tên nào đó từ bên ngoài nói vọng vào trong các phòng:

-Tất cả ngồi im trong nhà! Đứa nào lộ mặt ra, đừng có trách!

Thầy giáo Minh là nam giới duy nhất trong khu tập thể này. Phòng ở của thầy ở ngay đầu dãy nhà, sát với khu chuồng gà. Không thể nén được, thầy đẩy cửa bước ra ngoài. Những cô giáo ở các phòng khác chỉ nghe thấy thầy nói được một câu “-Này, các anh...” thì nghe thấy một tiếng đập nặng nề và tiếng một thân hình đổ nhào xuống đất. Sau khi đã đánh gục thầy Minh, bọn cướp vẫn còn bình tĩnh soi đèn bắt toàn bộ số gà trong các gian chuồng, tổng cộng tới gần ba chục con. Riêng con chó vận do đã có quá nhiều kinh nghiệm nên ngay khi chúng xuất hiện đã cúp đuôi lùi thẳng một mạch.

Khi bọn cướp bỏ đi được một lúc lâu, từ trong các phòng, các cô giáo ủa ra. Họ nhìn thấy thầy Minh đang nằm úp mặt trên nền đất. Bên cạnh đó là những chuồng gà trống trái và lũ gà con đang nháo nhác tìm mẹ.

Theo kết quả điều tra ban đầu của công an, sau khi cướp gà, bọn cướp đã kéo nhau đi thẳng vào trong thung lũng Vàng. Vụ cướp ấy đã làm cho các cô giáo trẻ trong trường hoảng sợ. Họ dọn đến ở nhờ những bạn đồng nghiệp có nhà riêng trong vùng. Cũng do hậu quả của vụ cướp, đã hai ngày nay, trường học phải đóng cửa. Tình hình này có thể còn kéo dài. Ban ngày, các thầy, cô giáo phải phân công nhau đến trông coi trường. Một người ở khu tập thể, một người trên dãy lớp học. Còn ban đêm thì phải nhờ lực lượng dân quân xã Ninh Vang đến hỗ trợ việc canh gác.

“Thật là vùng đất của những tai họa!” - Ý nghĩ ấy cứ nhói lên trong Công khi anh ngồi nghe Thủy kể lại những điều đã xảy ra. Cũng chính trong giây phút đó, hình ảnh hiện từ của thầy giáo Minh lại hiện ra. Rất có thể rồi đây anh sẽ không còn được gặp lại ông nữa, một con người nhân hậu, một người lính đã gắn bó gần cả cuộc đời binh dị của mình với vùng đất heo hút này!

Mặc dù Thủy cứ muốn giữ lại, nhưng Công vẫn lên đường ngay sau đó. Cũng giống như lần trước, Thủy lại tiễn anh ra công trường. Dù đang bối rối vì những điều đã xảy ra, Công vẫn nhận thấy trong ánh mắt của cô giáo trẻ nhìn anh cứ cháy lên một ngọn lửa thầm kín. Trước khi chia tay, cô đưa cho anh một chiếc phong bì nhỏ dán kín:

-Em đã thuộc lòng hai bài thơ của anh. Xin gửi lại anh!

Ngập ngừng một lát, cô nói thêm trong khi mắt nhìn lảng đi nơi khác:

-Sau này, nếu có dịp đi qua đây, anh nhớ ghé vào thăm trường em! Anh nhớ nhé!

Nói xong, cô vội vã quay người bước vào trong cổng. Công đứng lặng nhìn theo Thủy vội vã với những bước chân như chạy trốn. Ánh nắng chênh chếch làm bóng cô đổ dài xuống mặt đất sạm đỏ trông thật cô đơn. Công cứ đứng lặng như thế cho đến khi cái bóng áo trắng của Thủy khuất hẳn sau những dãy lớp học xiêu vẹo, anh mới lặng lẽ bước đi. Có lẽ trong tất cả những điều bất hạnh mà anh đã gặp ở vùng đất này trong mấy ngày qua, khuôn mặt của Thủy là một trong những niềm an ủi lớn nhất.

Nắng vẫn như đổ lửa. Con đường mòn với màu đất sạm đỏ nhức nhối trong mắt nhìn. Công nặng nhọc lê từng bước ra cổng trường. Anh cảm thấy kiệt sức. Những biến động đã vắt kiệt những giọt sức lực vốn ít ỏi của anh. Chỉ mới vài ba ngày mà Công có cảm giác như anh đã phải trải qua hàng chục năm. Thốt nhiên, lẫn trong tiếng gió đang lao xao trong những đám cỏ tranh hai bên đường, Công lại như nghe thấy giọng nói của thầy Minh: “Thung lũng Vàng là một con quái vật. Chỉ cần hai ngày chứ đừng nói gì đến hai tháng, con người ta đã thay đổi hoàn toàn rồi!”

Cho đến tận giây phút này, anh càng nhận thấy rằng bằng những lời giản dị, thầy Minh đã khái quát thật đúng đắn cái bản chất đen tối của cơn sốt vàng. Và thật kỳ lạ, trong những làn hơi nước đang bốc lên mờ mịt hai bên đường và trong đôi mắt kính, Công lại như thấy hình ảnh của thầy Minh hiện lên với ánh mắt chân thành, Công không biết rằng anh đang khóc những giọt nước mắt âm thầm lăn dài xuống gò má.

(Còn nữa)

Đức Dũng